86

ఓండ్ర పెట్టిన వాడైను కథ

[నిజానికి ఇదొక కథ కాదు. ఒక పొడుగాటి జోక్ వంటిది

అయితే దీనికి ఆధారం అయిన, గాడిదకు కారాగారవాస శిక్ష అన్నది మాత్రం నిజంగానే జరిగిందండోయ్। అమెరికాలో 1964 లో జరిగింది, ఆ విషయాన్ని 'టైమ్' వారపత్రికలో చదివాక, దానికి చిలవలూ పలవలూ చేర్చి రాయడం జరిగింది దీనిని.

ఈ కాథ పూర్వభాగం అంతా ఒక ఇంగ్లీషు జోక్కు "ఎన్లార్జిమెంటు" అని చెప్పడానికి సిగ్గుపడడం లేదు.

కథ పేరు గమ్మత్తుగా కుదిరిందంటాను నేను మరి మీరో?]

"ఒక వూళ్లో ఇద్దరు జడ్జీలుండేవారట. ఒకానొక రోజు పెద్ద జడ్జీగారు బజారునుండి కారు నడుపుకుంటూ వస్తు

న్నారు. అదే సమయానికి చిన్న జడ్జిగారు ఆ రోడ్డు వెంబడి కారుమీద సినిమాకు వెళుతున్నారు. ఇద్దరి కార్లూ ఢీకొన్నాయి.

మరునటి రోజు ప్రొద్దున్నే జడ్జిలిద్దరూ వెళ్ళి జడ్జిగారి స్థానంలో కూర్చోగా చిన్న కోర్టుకు వెళ్లారట. ముందస్తుగా పెద్ద జడ్జి జడ్జి బోనులో నిలబడ్డారు.

పెద్దజడ్జి: ఓ బోనులోని ముద్దాయి! నువ్వు నిన్న సాయంకాలం 5-40 గంటలకు పార్క్-రోడ్ మీద నీ కారు నింకో పెద్ద మనిషి కారుకు గుద్దించివా లేదా?

చిన్నజడ్జి : అవునండి,

పె. జ. : నేరం ఒప్పుకుంటున్నావా?

చి. జ. : ఒప్పుకుంటానండి.

పె. జ. : అయితే నీకు అయిదు రూపాలు జరిమానా వేశాను ఫో! ఇహనుంచి ఇలాంటి పనులు చెయ్యకు.

సరే, ఆ తర్వాత చిన్నాయన వెళ్ళి జడ్జిగారి స్థానాన్ని అలంకరించగా పెద్ద జడ్జిగారు బోను నలంకరించారు.

చి. జ. : ఏంవోయ్ ... గోపాలావ్! నిన్న సాయంకాలం 5 గంటల 40 నిముషాలకు ఇంకో చిన్న మనిషి కారుకు నీ కారుని గుద్దించావని ఒప్పుకుంటున్నావా?

పె. జ. : మరేనండి...

చి. జ. : ఇదిగో సుందర్రావ్! కోర్టులో అల్లాంటి వేమీ కుదరవు. స్పష్టంగా — "ఒప్పుకుంటున్నానండి!" అనాలి.

పె. జ. : సరే! ఒప్పుకుంటున్నానండి!

చి. జ. : ఒప్పుకుంటున్నావూ! హుఁ! దేశం ఏమయి పోతున్నదో బోధపడ్డం లేదు. ఈ కారు ప్రమాదాల గురించి వింటుంటే నాకు ఒళ్లు రవ రవ మండి పోతూంది. ఇవాళ పొద్దున్న లేచి అప్పుడే ఈ కోర్టులో రెండు కారు ప్రమాదాల కేసులా... హాన్నా! ఈ ధోరణిగనక అదుపులో పెట్టక పోతే ఇంకేవన్నా వుందీ! ఇదిగో మూండు వెంకట్రావ్! నీకు 100 రూపాయలు జరిమానా వేస్తున్నా. మళ్ళీ గనక వచ్చావో..."

—పైన చెప్పిన జోకు కథ చదివి పకపకా నవ్వసాగారు బలభద్రంగారు. ఆయన చేతిలోని పుస్తకం క్రింద పడిపోయింది. కళ్ళంబడి నీళ్లొచ్చాయి. కడుప్పట్టుకుని హామ్మయ్య అనుకున్నారు. కాస్త సర్దుకున్నారు. మళ్లా ఇంతలో ఆ జోకు జోకంతా గుర్తుకొచ్చి ఫెళ్లున నవ్వులో పడిపోయారు.

ఆ ప్రక్కగదిలో గీత చదువుకుంటున్న అన్నపూర్ణమ్మగారీ కోలాహలమంతా విని అటొచ్చింది.

"ఏవండోయ్!...అయ్యో! మిమ్మల్నే? పొద్దున్నే లేచి ఏవిటా పకపకలు... బాబిగాడు లేవడూ—" అందావిడ.

కనుబొమలు ముడిచారు బలభద్రం... "బాబిగాడా ...ఎవడు వాడూ..."

"ఆ! సోద్యం లెద్దురూ...మనవణ్ణి మరిచిపోయి నట్టూ—"

"ఓహో బా...బి...గా...డా..." అని మళ్ళీ జోకుని తలుచుకుని నవ్వుతూ నవ్వుతూ...కడుపు నొక్కుకుంటూ ... "అమ్మయ్య... కేకులే!" అన్నారాయన ఆయాసంతో.

"క్షేకులా?!"

"కాదే బాబూ జోకులు. జోకులు!" అని వత్తి పలికా రాయన.

"హయ్యోరామా! పొద్దున్న లేవగానే ఇదేం ఘోర ణాండీ...వుండండి వస్తా...నొసట యింత విభూతి పెట్ట నివ్వండీ—" అని ఆమె లోపలికి వెళ్ళబోతుంటే నవ్వుతో నీరసం వచ్చిన బలభద్రం అరిచారు..."అవి కేకులు కావు, జోకులే జోకులు! ఆ పుస్తకంలో..."

ముక్కు మీద వేలేసుకుంది అన్నపూర్ణమ్మ.

"ఈ అందానికి నలభై ఏళ్ళా?" అని ఆశ్చర్యపోయారు బలభద్రం.

"చూచింది చాల్లెండి! మీరు లేచి మేడ మీదకెళితే వెంకటయ్య ఈ గది చిమ్ముతాడు—" అంది అన్నపూర్ణమ్మ.

ఆయన మేడమెట్లు యెక్కుతుండగా ఆమె అడిగింది! "రాత్రి ఏదో జడ్జిమెంటు రాయాలన్నారు... రాశారా..."

"ఆ!" అని జోకుల పుస్తకంలో యింకోపేజి తీసి చూస్తూ మెట్లెక్కసాగారు బలభద్రం.

మేడమీద ఈజీచేరులో మేనువాల్చారు...

* * *

...ఏతద్ బలభద్రంగారి ముందు కోర్టులో ఒక కేసు దాఖలయింది.

తనముందున్న ఆ కేసుని జాగ్రత్తగా చదివారాయన. కళ్ళజోడు తీసి తుడిచి మళ్ళీ పెట్టుకున్నారు. ఇంకోసారి చదువుకున్నారు.

శ్రీ శ్రీ శ్రీ సర్కారు వారికిన్నీ "సామ్రాజ్యం" అన్న గార్దభానికీ మధ్య గల తగాదా ఏమనగా—

ప్రణాళికాపురం గ్రామస్థుడూ, వృత్తిరీత్యా రజకుడూ అయిన అరువుబట్టల రాజరాజయ్య తన గార్దభం సామ్రా

జ్యాన్ని—దుందుభినామ సంవత్సరం ఆషాఢ బహుళ నవమీ శనివారంనాడు సంతకు తీసుకువెళ్ళినప్పుడు-సదరు సామ్రాజ్యం తన రెండు వెనక కాళ్ళతోనూ. అరివరపు జోగయ్య పదేళ్ళ కుమారుడు బంగారయ్యని తన్నగా. సదరు దెబ్బల ఫలితంగా సదరు బంగారయ్య స్వర్గస్థుడయినాడు. ఇట్లు బాధ్యత లేకుండా బహిరంగస్థలంలో తనగార్ధభాన్ని విడిచిపెట్టి, ఒక భావి భారత పౌరుడి మరణానికి కారకుడయిన రాజరాజయ్య ఫలానా కోడ్‌లో ఫలానా ఫలానా సెక్షన్లను అతిక్రమించాడు. కోర్టు వారు ఇది గమనించవలెను''

—ఇదన్నమాట కథా సంగ్రహం, అనుకున్నారు జడ్జి గారు. ఇంతలో ఆ ఇద్దరు జడ్జీల కథ గుర్తుకొచ్చింది. నవ్వు రాబోతే—''ష్! ఇది కోర్టు!'' అని దాన్ని మందలించారు. టేబిలుమీద చప్పుడు చేశారు.

కోర్టు నిశ్శబ్దమయింది.

జడ్జిగారు తల ఆడించారు. కేసు విచారణ మొదల యింది.

సర్కారువారి తరపున ప్రాసిక్యూటరు శ్రీ కుంభవర్షం పద్మాలావుగారు కూలంకషంగా తను కేసుని విడమరిచారు. కేక వేయాల్సినచోట గావుకేక పెట్టారు టేబిల్‌పై కొట్ట వలసి నప్పుడు బద్దలుకొట్టినంత పన్జేశారు. ఆఖరికి తను వాదాన్ని

ముగిస్తూ ఇలా అన్నారు—"కనుక యువరానర్ ... ఇట్లా అడ్డమైన గాడిదలన్నీ రోడ్డుమీద అడ్డదిడ్డంగా తిరుగుతుంటే శాంతి భద్రతలు ఏమయిపోతాయో ఆలోచించండి." అందుచేత అబాధ్యుడయిన శ్రీ అరువుబట్టల రాజరాజయ్యకు రెండు నాలుగుల–ఎనిమిది ఏళ్లు—"

"అబాధ్యుడు అన్నపదం లేదోయ్ పద్రాలావ్!" అని మందలించారు జడ్జిగారు.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మి యువరానర్! బాధ్యతా రహితుడయిన శ్రీ అరువుబట్టల రాజయ్యకు ఎనిమిది సంవత్సరాల కారాగార శిక్షవిధించి, సామ్రాజ్యాన్ని పిల్లగాడిదల ధృవీకృత పాఠశాలకే పంపమనికోరు తున్నాను—" అని కూచున్నారు పద్రాలావు.

కోర్టులో చప్పట్లు చెలరేగాయి.

శబ్దాన్ని అణిచి అడిగారు. జడ్జి "ఏంవోయ్, పదాలు! ఇందాకా 'ధృవీకృత పాఠశాల' అన్నావూ-అంటే ఏమిటీ?"

"అంటే సర్టిఫైడ్ స్కూల్ అని అర్థం యువరానర్?,,

"థాంక్యూ!"

ఆ తర్వాత. ముద్దాయి అరువుబట్టల రాజరాజయ్య బోనులోకొచ్చి నిల్చునానిడు. తలపాగ సద్దుకున్నాడు.

తన కేసేదో తానే చూచుకుంటాననన్నాడు. అస్సలు

ముందర తనపేరు ఏ. బి. ఆర్. రాజయ్య అనీ, సర్కారు వారు ఫిర్యాదు పత్రికలో తన పొడిఅక్షరాల నిలా విచ్చల విడిగా విప్పిపారేసి. తన గుట్టునంతా రట్టుచేయడం తన వ్యాపారానికే దెబ్బతీస్తుంది గనుక, తనకు శ్రీ జడ్జిగారి ఇష్టం మేరకు నష్టపరిహారం ఇప్పించమని వేడుకున్నాడు!

ఇహ—ఆ దురదృష్ట దినాన తన సామ్రాజ్యం ఆవిధంగా ఎందుకు చేసిందంటే.

“ఎందుకు సేసిందంటే దొరా, నేసెబుతా వినుకోండి ...సాంతంగినుకోండి!...మరి మరి గాడిదకు కాళ్ళెన్ని?... అహ...కాళ్ళెన్ని—అని?” అని రాజయ్య జడ్జిగారి వైపు చూశాడు! సమాధానం ఏమీ రాలేదు. అంచేత ఈ గాఢమైన సాంకేతిక విషయాన్ని సోదాహరణంగా వివరించబూనిన వాడయి—తన ఎడమచేతిని గాలిలో బోర్లించి...“ఇది గాడిదనుకోండి!” అని చూపించాడు. బోర్లించిన ఎడమ చేతి వేళ్ళని కుడిచేత్తో చూపిస్తూ “ఇది గాడిదైతే దీని కిట్టాగు ముందరకాడ రెండూ యెనకాలరెండూ మొత్తం నాల్గుంటాయి కాళ్లు!...అంటుండంగా—

“ష్! అనవసర ప్రసంగం! ముద్దాయినేరాన్ని ఒప్పుకుంటున్నాడా?” అన్నాడు జడ్జి.

''ఏలినోరు అట్టంటే ఎట్టగ్గండి! నేరవు ఎట్టొప్పుకుంటా అని అందుకనే గందండి యివరాలెప్పడం-''

''సంగ్రహంగా చెప్పాలి!—అంతే కాని...''

''సర్లెండి! సర్లెండి! గట్టయితే ఇనుకోండి.—ఓటి. మాసావ్ రాజ్జేవ్ శానా మంచిది. అట్టాంటిది ఆ బుడతోణ్ణి ఎందు కట్టా తన్నిందా? దానికి కోపవొచ్చింది గనకా—దాని కోపమేంగుకు రావాలీ అంటరు మీరు...ఎందుకొచ్చిందంటే. ఆ చినోడు ఇనుపకమ్మితో సావ్ రాజ్జేన్ని దే పనిగ పొడిసిండు గనక...ఆద్దదీ... తెలిసొచ్చిందా తవరికి? అట్లాంటప్పుడు తన్నుతాను రచ్చించుకోవడానికని తన్నింది సావ్ రాజ్జెవ్...మన్ని గనక కమ్మిలెట్టి పొడిత్తే మనం నాలుగు తకవాలంట—''

''ఇంతకూ ఆ గాడిద ఆత్మరక్షణ కోసం తన్నిందటావు. అంతేనా?'' అని అడిగాడు జడ్జి.

''అంతేగ్గదండీ! అదేగన్క ముందెన్కాలు సూడక తన్నేదయితే నాకిన్ని పళ్లుండేవిటండీ...!...అతట్టాగ్గుంచండి. దొరగారింకో అంశవు సూడాల. ఈ బూప్పపంచంలరెండ్ర కాలమణులుసుండరు. సావ్ రాజ్జెంలాటి నోర్లేని జీవాలంటే యిష్టమునోళ్లు! గట్టా ఇష్టంలేనోళ్లు... అంజేత యిందాక 'అడ్డగాడిది నిలువుగాడిద' అని యాందేదో పలికెనో పెద్ద

మడిసి. ఆయన గన ఈ రెండోరకం వాడా అని శంకగుండది ...గన్క అదోటి గమనించుకోవాల ఏలినోరు——

"సరే సరే! ఆత్మరక్షణకోసం గాడిద తన్నిందయ్యా బావుంది. మరి యిందులో నీ బాధ్యతలేదూ? అందుకు నిన్ను శిక్షించవద్దూ——"

అంతే! ప్రశాంతమయిన తటాకంలోకి రాయి విసిరినట్లయింది. అసలు రాజయ్య ధోరణే మారిపోయింది. 'అయ్యబాబోయ్ నాకు శిచ్చా!' అని కళ్ళ నీరెట్టుకున్నాడు. 'ఆ జెయిళ్ళలో వుండడం నాకు బొత్తిగా అలవాటు లేద్దొరా!.... మాయ్యావిడ్నిడిసి వుండలేన్దొరా....'' అని భోరుమన్నాడు.

చివరకు. చాల ఆలోచించి జడ్జిగారు సామ్రాజ్యానికి రెండునెలల కారాగారశిక్ష విధించారు.

గాడిద ఎటూ పోతూంది గనక మరిందాక అడిగిన నష్టపరిహారవూ—అన్నాడు కన్నీళ్లు తుడుచుకున్న రాజయ్య.

జడ్జిగారు ఉరిమిచూస్తే నోరు మూసుకున్నాడు.

కేసు ముగిసింది.

——పదకొండు రోజుల తర్వాత ద. మ. జిల్లా జైలు వంటాయన భీమారావూ. ఆ జైలు పాకీవాడు నల్లయ్యా కలిసి తమ జీతాన్ని తక్షణం నెలకు ముప్ఫయి రూపాయల మేరకు హెచ్చించకపోతే పనిచెయ్యమని నోటీసిచ్చారు....

ఆ గాడిద.... అబ్బబ్బ! ఆ దొచ్చినప్పటినుండి ఒకటే పని. ఒకటేపని–అని రాశాడు నల్లయ్య. దాని తిండ్లుమండా...మనుషు లయితే ఏదో ఇంత కాచిపోస్తే తాగుతారు...., ఇదా ... బాబోయ్ నాచేతకాదు .... అని గోలిపెట్టాడు భీమారావు.

ఆ జాయింటు ఉత్తరాన్ని చూసిన ద. మ. జి. జైలు వార్డెను తలనొప్పి ఎక్కువయింది.

ఆసరికే–జైలు జైలంతా ఛీ ఛీ కంపు! ఒకటే కంపు!! రాత్రంతా ప్రక్కగదిలో గాడిద ఓంద్రపెడుతుంటే నిద్ర ఎలాగ పోవడం–అని ఆ జైలువాసులు అరవై ముగ్గురూ రాత్రింబగళ్లు అరవసాగారు. అక్కడితో మొదలయిన జైలు వార్డెను తలనొప్పి నల్లయ్య భీమారావుల నోటీసుతో విజృంభించింది. అతనికి బుర్రలో వెయ్యి గాడిదలు గెంతినట్లయింది.

ఒకచేత్తో తలపట్టుకుని యింకోదాంతో 'మెమోరాండం' అనబడే మనవిపత్రం రాశాడు వార్డెను. పైకి పంపాడు– "ఆ గాడిదో, నేనో....ఎవ్వరో ఒక్కరే వుండాలిక్కడ...." అంటూ ఘాటుగా రాశాడు.

వారం తర్వాత టెలిగ్రాము వచ్చింది 'నీ నెంబరు.... తారీకు...గల మెమో అయిదో కార్యదర్శిగారి కెళ్ళింది. ఆర్డర్లు రావచ్చు. అందాకా మరి. నువ్వూ, గాడిదా (అది లోపల. నువ్వు బయటా) అక్కడే వుండండి." అని వచ్చింది.

బావురుమన్నాడు వార్డెను. అరవై ముగ్గురు జైలు వాసులలో ముఫ్ఫై నలుగురు నిరాహార దీక్ష పూనారు. ఈ లోగా ఓ విలేఖరి వచ్చి సామ్రాజ్యాన్ని ఫోటోతీసి పెద్దకథ రాశాడు. పరిస్థితి ముదిరిపోతున్నట్లనిపిస్తే, ఏమయితే అదే అయిందని ఎడాపెడా ఐక్యరాజ్య సమితికి వాళ్ళకూ టెలి గ్రాములిచ్చాడు వార్డెను. టెలిఫోను పిలుపులు చేశాడు.

ఈ గాథంతా పేపర్లలో మ్రోగి పోయింది.

ఉన్నట్లుండి—ఒక శనివారం మధ్యాహ్నం—పై నుంచి. చాలపై నుండి ఓ కాగితం వచ్చింది.

"రెండు నెలల శిక్షలో ఎటూ ఆరువారాలయిపోయింది గనుక, సత్ప్రవర్తన మేరకు సామ్రాజ్యాన్ని-తక్షణం విడుదల చేయవలసింది."

సంతోషంతో ఓంగ్రడపెట్టాడు వార్డెను!

... మేడమీద ఈజీచెయిర్లో పడుకుని వున్న బలభద్రం గారు కళ్ళుమూసుకుని వున్నారు. జోకుల పుస్తకం క్రిందపడి వుంది.

పైకి వచ్చిన అన్నపూర్ణమ్మ ఆయన్ను చూచి 'రాత్రి

ఆ జడ్జిమెంటు రాయటానికని చాలసేపు వరకు మేలుకున్నట్లున్నారు... అనుకుంటూ పుస్తకాన్ని తీసి టేబిల్ మీద పెట్టింది.

నిద్రలోనే పకాపకా నవ్వారు బలభద్రం.

'ఇంకొక కేకేమో!' అనుకుంటూ మెట్లు దిగబోయింది అన్నపూర్ణమ్మ... 'లేకపోతే జోకు కాబోలు' అని నవ్వుకుంది ఆవిడ.

('జ్యోతి' 64)